

Містична та окультистська думка XIX ст: Арабаїзм,
Коринтій Агітізм, Е. Леві, Е. Араїзм.

Далі розглядається як есхатологічний Араїзм
у ландшафті історії релігійних культур. Осмис-
люється генезис есхатології як цілісного соціокуль-
турного загальноєвропейського феномену та його
прояви в історичній перспективі філософського та
релігійного простору культури. Розглянуто ключові
ідеології різних світових та релігійних спільнот
есхатології (у контексті концепції Далі) як цілісної
світоглядної рамки, що задає спільні смислові вектори
розмаїття есхатологічних систем мовства.

Філософія Далі мовує про презентації «фазом даної
моделі буття»

Обґрунтування вищевикладеного положення викли-
кає необхідність виявлення та осмислення історичних
форм існування ідеї Далі, виявлення її головних
форм присутності в просторі часових (для розвитку
релігійної культури) історичних епох, у межах
містичного досвіду Великих Арабаїзмів, в тому числі
і в сучасному світі. Адекватне осмислення мовує
існування «фазом даної моделі» буття (сакральних
світоглядних матриць) обумовлено подальшою необхід-
ністю розвитку та обґрунтування ідеї Далі у її
просторі як світоглядної матриці релігійних куль-
тур. На нашу думку, перша є однією з часових
моделей розвитку теми дослідження. З викладеного

фактичне експлікації есхатологічних моделей світу видно, що смислові виміри ідеї Дамі виходять з містичного досвіду Великих Аскетів своїх часів, глибине розуміння їх картини світу необхідно для повноцінного, цілісного уявлення про досліджуване явище, про історію його виникнення та історію розбудови сакраментальних істин, які існують під куполом релігійних ідей та догматів.

Істини релігійного змісту виходять в основу всіх великих релігій та священних книг, вони розкриті у таї та протостії (по всіх значущих вченнях людства). Кожного разу, коли прихорив Великий Аскетичний у світ істина духовного змісту починала сяяти для людства. У свій час Е. Шюфрє писав про необхідність введення та культивування порівняльного езотеризму, який розкриває історію релігій та історію людства під іншим кутом зору. Автор говорить, що всі релігії мають зовнішню (ту, яку бачать) та внутрішню історію (приховану та заховану). Афіна – це догмати, міфи, які презентуються публічно. Сюди ми відносимо містично навантажені феномени зовнішнього профанного культу, які отримали своє розповсюдження та популярність у масовій свідомості. До них ми відносимо «ясновидіння», цілителство та ін. Внутрішня історія – це глибина науки та тайна вчення діяльності Великих Аскетів, Апокаліпсис, Реформаторів пророкам віків. Порівняльний аналіз сакраментального досвіду останніх, їх «фазом даної» моделі світу дозволить в перспективі

видувати історію єдиної Ресвітної вітної релігії (загальнонародного масштабу). Це робота для всіх поколінь мислячих людей.

Якщо звернутися до прадавньої історії, то сакральні істини кружилися в свідомості жерців, магів, жновидців, вищунів, волхвів. Вони були породжені їх духовним досвідом. Але останній (як зазначалося вище) мав різні форми та ступені свого втілення. В даному випадку йде мова про розуміння нострів у проявленні зрідностей посвячених різних тварів, а саме про їх знання світоустрою (духовних вимірів буття), яке було фізичним. Таким чином, в якості ідеалу і основної мети для всіх представників прадавної культури було духовне вдосконалення, спрямованість на досягнення «духовного дачення», за допомогою якого народні минулого відкривалися перспективи пізнати не тільки себе, але й закони, основи світобудови. У його прадавні проявлявся ціннісний зміст «фазом даної» картини світу. Від рівня зрідностей посвяченого залежала і та картина світу, яку він бачив у свідомості свого племені, суспільства.

Ужемо далі в осмисленні специфіки сакрального досвіду. У всіх релігійних культурах ми зустрінемо думку, що він залежав від ступеня володіння магом духовними тілами та від мандрів його душі в астральних, ментальних або інших вимірах небесного світу. Отже, Дуля душі шамана пов'язана з його експериментами в останній. Дослідники цієї епохи

підкреслюють, що в таких станах свідомість шамана знаходиться поза часом та простором. Він входить у спілкування з духовними сутностями потойбічного світу. Через такий спосіб отримання знань розповідає про Дало дуи за гробом (розкриває ще не розвинулу ідею індивідуальної есхатології, Дало дуи у небесному світі).

Поступово виокремлюється певна типологія сакфального досвіду. 1. Асфальне ясновидіння, яке усвідомлювалось людством як найвищий рівень духовних знань. З часом містицистами доведено, що воно не дає у повному обсязі істинної інформації та духовного розвитку людству.

До його видів відносять сновидіння, спіритизм та ін.

Наступний вид – це ментальне ясновидіння, яке розуміють як крок вперед (посвяченого) у порівнянні з попередніми його можливостями. Цей досвід пов'язується зі сферою інтелектуального. Окремий рівень здібностей надає можливість провидцю споглядати асфальний та ментальний світ, презентувати волюнтаризм та тілесними оболонками (тобто асфальним та ментальним тілом). Стосовно останніх (вимірів та уявлень про духовні тіла) зауважимо, що відомості про них накопичувалися посвяченими всіх часів. Ми зустрінемо їх у межах сакфального світогляду стародавніх жерців Єгипту, сакфальної свідомості іудеїв та ін.

Ідемо далі. 2. Наступний сакфальний рівень провидця, або профета – це духовний. Він демонструє та свідчить про найвищі сакфальні здібності останніх.

Богів, і вена у всі такі уявляються як вищі, докостепенні. Саме він розкривав істини докостепенного змісту. Він символізує вищий ступінь посвяченості та розвитку людського духу, який занурюється у простір «фазом даної картини буття» через духовне проникнення у вищі докостепенні сфери.

Отже, сакральна свідомість розкриває окремий погляд на історію. У всі такі цінним вважався досвід саме засновників великих світових релігій. Вважалося, що саме їх модель світу відкривається Богом (вищим світом). Таким чином, цінність сакральних знань визначалася сферою, з якої отримувалася інформація.

Саме тому нас цікавлять духовні світоглядні матриці Великих посвячених. Порівнявши аналіз есхатологічних ідей, які виходять з їх картини світу, та можути існування ідей Доли розкривають вищий перспективний їх осмислення та свідомості.

Історичні моделі сакральної свідомості та їх есхатологічна картина світу

Історичні свідомості розкривають невідомі об'єкти мислення сакральної свідомості, її картину світу. Остання малює перед нами (дослідницьким поглядом) історію появи душі, людства, тобто його первісного походження. У цьому сенсі укріплюється сакральна думка посвячених, що душа (і її Доля) з'являється первиною. Душа людини завжди мислилась небесного походження, а тіло

увялялося таким, яке складається із земних елементів. Останні були зататі космічною сутністю. З неї зав'язалися сили душі та духовної Монади, які оживляють земні заготовки. Без їх участі (душі) матерія була б мертвою, бездіяльною, просто масою, яка розсипається. А потім довгого часу Космос створював континенти, гори та моря, подто сферою для життя певних форм та сутностей. Вони ставали калікою для морських фаун. Сакральна свідомість похвалених розвивала ідею циклів у перебудовуванні земної поверхні. Вони окреслювали знання про періоди інатфікації, між двома Ресвітними потопами) в її існуванні. А потім тисячоліття кожен з континентів розвивав свою флору та фауну, своє людство з фізичним карактером тіла. Отже, ми йдемо до розкриття теми земної Доли людства, яка пов'язана з його духовним життям та виходить із сакральних уявлень. У давні часи з'явилися татифи фауни, які вижили в фізичних частинках світу. Ці дані підтверджуються етнологічними та антропологічними дослідженнями. На півдні існувала перша первісна татифа фауни. Їх потамками були індіанці Америки. Африканський континент породив татифу фауни (сфінкса). З Азії вижили представники жовтої фауни (китайці). Останньою була назва представників білої фауни.

Дорамі кілька слів до історії появи морських фаун. В фізичних циклах панувала потімково татифа та катифа фауни. У свій час вони володіли могутніми цивілізаціями. Дослідники вказують, що відомості про

них є в циклопітах будовах та в архітектурі Мексика в храмах Єгипту (зафіксовані на стінах ієроліфами). (тафодавні жерни Єгипту визнавали існування тотипних первісних рас, які існували до ідеї.

В сучасному світі панує дїла раса. Її появу датують аомим або воамим тисячоліттям тому назав. Існує думка, що могожа цивілізація на землі поталася п'ятресят тисяч років тому. Мифологи говорять про расу гігантів, які існували в прадавній тасі. Або цей тип людини свідчать знайдені скелети (гігантських розмірів) в печерах Аудету. Крхасна раса (її континент) пішла на дно океану (за 9500 років до Р.Х.). У відповідності до єгипетської традиції цей континент називали Атлантидою (про якого згадував і Платон). Після неї панувала торна раса. Її сакральні центри знаходилися у Вефхнаму Єгипті. Вона мала свою соціальну структуру (жерни, радів та ін.). Її жерни володіли глибокими знаннями, вони усвідомлювали докжествену єдність світобудови, володіли культом зірок, знали першішов до ділах карфовів.

Аким типом сформувалося дві течії: семітська та афійська. Дослідники підкреслюють, що саме вони принесли нам всі наші ідеї, легенди, мистецтва, науку та філософію. Кожна з них несе протилежне уявлення про світ та життя (ілого Дамі). І тільки з їх сполучення нафоджується істина.

Семітська картина світу (світогляд) орієнтується на вищі абсолютні істини та привазири. У нас

домінує ідея єдності в ім'я Керховного Натала. Друга головна їх ідея – це об'єднання морства в одну сім'ю. Свідомість семітів розгортається у системі координат від Бога до морщин, символізується кафканським Атракціоном, який низходить на землю ітфимас в фізиці мет та діалектику. Це свідчить про заборону ідеї (справедливого (уру) небесного), який кафас морство.

Афіяка потім ітфимала в соді ідею еволюції у всіх землях та позаземних царствах. Це веде до усвідомлення безкінечного різноманіття, яке відображає багатство природи та складність стеміна морської душі. Афіяка свідомість орієнтована (вектор її світогляду) від морщин до Бога («знизу вгору»). Вона символізується Атракцією. Атракцією стають ці світогляди (семітів та афіяків) змінювалися (як наслідок змінювання фак). Саме тому, як підкреслюють дослідники, ми є носіями обох типів світогляду. В одні таки в нашій свідомості переважало один вектор ідей, в інші таки домінує другий геній.

Отже, йде мова про те, що Далею морства керує Бог та його Небесне морство. Це ті профети, Великі Пророки, аватары всіх таів, за допомогою яких здійснювалася земна еволюція останнього плем'я їх втілює у земну реальність. Рам, став своїх утілює тайнам землі та Великої Істоти. Уого утілює понесли в Єгипет священний вогонь символізує багатство єдності (фети) та фіз. бафана емблему афіяків.

фелії). Ці фети зробились знаками посвячення, потім священницької та царської влади. Мут треба зауважити, що ця символіка була притаманна стародавнім слов'янам. Вони втілювались у священній культ Оленіхи (яка символізувала небо).

Отже, Доль земна кожної фази зумовлена божественним Афродізієм, як і їх духовна еволюція. В які таки морство не виходило би за рамки свого духу, але всю історію його повертають на коло своє, подто до віри у першоджерело (від якого воно залежить). А саме до Бога як джерела життя (Доль земних та небесних).

Окреслені уявлення на нашу думку, фозифікують коло академічних знань в тому тислі і про духовні джерела предків українців. Картина світу Великого Посвяченого нашоюхує на згадування стародавніх вірувань слов'ян, які дуже їх нагадують. Можливо висунути гіпотезу, що давній предок афрійців, стародавніх слов'ян племен з яких вони утворились. Рам заснував духовну гілку (основу) не тільки загальної духовної еволюції морства, але й вітчизняної і, насамперед, європейської свідомості. Афродізієву культуру по праву вважають колискою європейської цивілізації. Великий Посвячений Рам (французький стародавній епіф) на наш погляд, став осередком духовної хвилі останньої та всього морства.

Сакральні знання передавались жерцями усіх таків, від одного посвяченого до іншого.

В сакральних текстах Ірану, Індії та Єгипту йдеться про невидимий Дух, в якому заσεфєджено творче джерело великих релігій світу. Дослідники вказують, що з останніми положеннями не можна не погодитися. І насамперед, що центральна істина одна. Кожну епоху посвячені намагалися взяти з неї промінь світла, але він залишався у свідомості народу або певного генія, який приходить у світ та здійснює свою місію.

Жерці Єгипту сприймали проявлення божественного Провидіння на землі. Але накопичені скарги їх священної науки були майже втрачені. Александрійці знайшли та встановили лише частину божественної мудрості жерців. Існують два народи, які стали носіями двох протилежних геніїв (афійців та семітів), які підхопили факел сакрального світла єгиптян.

Афійці – це Ізраїль, який світивав глибинами неба. Другий – це геній Афіції, який здійснив сіяння землі. Дослідники підкреслюють велику роль для народу ізраїльського народу. Вона полягає в тому, що з одного боку, він дав світу ідею єдиного Бога. З іншого боку, від нього вийшло християнство. Цього метою було втілення ідеї Єдиного Бога та єдиного Закону, який повинен об'єднати наші народи.

В літературних джерелах ми знаходимо сакральну історію (не розповсюджену) про Мойсея. Вона відрізняється від інших уявлень про місію та особистість засновника релігії іудеїв, Великого Посвяченого. Вона декларується як сакральна історія та виходить від

посвячених жерців Єгипту. Звернемося до її осмислення. Вона розкриває перед нами істинні дії божественних уявлень, а також есхатологічних ідей, їх смислового навантаження.

Місія Ізраїлю полягала в заснуванні Єгипті, всесвітньої божественної держави. Існує історія, що стародавній фараон Семіт (на ім'я Ахмат) отримав халдейське посвячення. Цього містична свідомість напівбавила його плем'я на Захід та породила культ Елоїма. Отже, Бог керує Давидом обраних, Всесвітнім, його Давидом. Ахмат патріарху фараонів сакральними знаннями, їх охоплювали вірності. Ахмат, відома, як Ісус Давид веріти-схоронку з Елоїмом на горі. Ахмат схоронку ангели. Це вірності співставляють з вірностями Ахмат та його вченням про душі, які схоронять та нагортають (їх еволюцію) у світ.

Звернемося до історії Хозаїфа. Він був царського роду та був в єгипетському храмі у колі жерців. Ахмат він був у часті у всіх святах, носив ефуд (пояс посвяченого). У сакральних процесах разом з іншими жерцями він мів золотий ковчег попередню первосвященника. У ковчегу було десять священних книг. В них викладалась священна наука магії та теурії. Доступ до них був виключно у первосвященника. Сподіваю Хозаїф дуже хотів знати зміст священних книг. Але потім зрозумів, що якщо Бог хоче, то він сам йому відкриє істину. Ахмат завжди спростовує істину сказати, що у колі посвячених жерців

сакральною та священною (не для нафоду) істинною була ідея Єдиного Авовця Бога.

Таким чином, історія Великого Асвятиного розкриває нам погляди та знання, які існували у ті часи. Історія Мойсея (історія) презентує вимір малої есхатології (Дом душі за гробом), подто оповідає не тільки про Дом душі вбитої людини (історія) за гробом шляхи. Вона описує вимір небесного буття, розповідає про небесні шляхи душі (сфери, куди душі потрапляють). Отже, розкривається стан, який вони переживають у потойбічному світі, у своєму сходженні до Бога.

Міністерство освіти і науки України
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна
Факультет комп'ютерних наук

РЕФЕРАТ

з дисципліни «Містичні та оккультні вчення Заходу та Сходу»
Тема «Е. Папюс»

Виконав студент 3 курсу
Факультету Комп'ютерних наук
групи КС-32
Безрук Юрій Русланович
Перевірила:
Компанієць Лілія Вікторівна

Харків – 2020

французский оккультист, маг и врач

Основатель Ордена Мартинистов и член «Каббалистического Ордена Розы†Креста».

Папюс прославился в том числе и как автор более 400 статей и 25 книг по магии, каббале, автор знаменитой системы карт Таро. Он считался видной фигурой в различных оккультных организациях и парижских спиритуалистических и литературных кругах конца XIX и начала XX столетий.

БИОГРАФИЯ

Ранние годы

Жерар Анаклет Винсент Анкосс родился в городе Ла-Корунья (Испания) 13 июля 1865 года. Его мать была испанкой, а отец — французом. В 4 года семейство Анкосс перебралось во Францию, в Париж.

В молодости Анкосс провел много времени в Парижской Национальной Библиотеке за изучением каббалы, таро, магии, алхимии и работ Элифаса Леви. Псевдоним «Папюс», который Анкосс взял впоследствии, был заимствован из «Нюктемерона Аполлония Тианского» Элифаса Леви (опубликованного как приложение к его книге «Учение и Ритуал Высшей Магии») и означал «врач».

На Жерара Анкосса оказали влияние труды Луи Люка (1816—1863), Антуана Фабра д'Оливе (1768—1825), Александра Сент-Ива д'Альведейра и Луи Клода де Сен-Мартена. Именно благодаря трудам этих авторов Папюс отказался от материализма и позитивизма, и занялся алхимией и оккультизмом.

Папюс был посвящен в 1882 году в степень, «Superieur Inconnu» (Высший Неизвестный) Анри Делаажем, который, в свою очередь, был посвященным по линии преемственности системы «Вольных Посвящений» Сен-Мартена.

Оккультная, мартинистская и масонская деятельность

В 1887 году Папюс вместе с Пьером Огюстом Шабосо, так же имевшим посвящение по одной из линий преемственности от Сен-Мартена, объединив свои линии, основал «l'Ordre des Superieurs Inconnus» (Орден Высших Неизвестных), который приобрел известность под именем Орден Мартинистов. Ритуалы и учение Ордена были основаны на трех «уснувших» масонских Уставах: Уставе Избранных Коэнов (фр. Elus-Cohens) Мартинеса де Паскуалиса (1700—1774 гг.), «Исправленном Шотландском Уставе Сен-Мартена» и «Исправленном Уставе» Луи Клода де Сен-Мартена (1743—1803 гг.), ученика Паскуалиса, писавшего под псевдонимом «Неизвестный Философ». Так же, в структуру Ордена была включена степень Инициата, символизм и ритуал которой был заимствован из Высших Градусов Исправленного Шотландского и представляет собой, по мнению исследователя тайных обществ Джона Майкла Грира — степень Рыцаря Благодетеля Святого введенную в Устав другим учеником Паскуалиса — Жаном-Батистом Виллермозом. Орден поддерживал добрососедские отношения с франкмасонством, так, что часть масонов были мартинистами. Выдержав испытание временем, Орден и сегодня продолжает свое дело. В том же году Папюс вступил в теософское общество Елены Петровны Блаватской, однако вскоре покинул его ряды, разочаровавшись. Существуют различные версии причины его разочарования, среди которых основной считается сближение теософии с восточными политеистическими культами Индостана, в частности с индуизмом и прочими, которые Папюс недолюбливал и не поощрял.

С 1888 года Папюс начинает выпускать журнал «Инициация» (фр. l'Initiation), который являлся официальным печатным органом Ордена Мартинистов, и просуществовал вплоть до Первой мировой войны. В том же году вместе с маркизами Станисласом де Гуайта и Жозефом Александром Сент-Ивом д'Альвейдером он участвует в основании «Каббалистического

Ордена Розы†Креста», став одним из его соучредителей. «Каббалистический Орден Розы†Креста» благополучно существует и действует по сей день.

В течение 1889-1891-х годов Папюс организует «Верховный Совет Ордена Мартинистов», который по своей сути представлен членами «Каббалистического Ордена Розы†Креста», таким образом, что Орден Мартинистов становится для него как бы «внешним кругом».

В 1890 году основывает журнал «Буаль Изиды» (фр.). Позже в 1901—1905 гг. Папюс приезжает в Санкт-Петербург, где в 1909 году члены Ордена Мартинистов основывают журнал «Изида» — официальный печатный орган мартинистов, издающий переводы книг Папюса и другие произведения по оккультизму.

В 1893 году Папюс был одним из первых посвящен в епископы Гностической церкви («Eglise Gnostique») Жюля Дюанеля, взяв себе имя «Тау Винстент».

В 1894 году получил степень доктора медицины Парижского университета за диссертацию по «философии анатомии».

В 1896 году доктор Жерар Анкосс был приглашен в Д?Л? «Радуга», работавшую по Египетскому Уставу Мицраима, на открытое («белое», то есть не ритуальное) собрание, основным поводом проведения которого являлась конференция, посвященная мартинистской традиции, и выступил с речью о традиции Мартинизма и Ордене Мартинистов. Однако, не смотря на это, в связи с отрицательным отношением ряда братьев Ложи к спиритуализму, теургии, и церемониальной магии, Папюсу было дважды отказано в принятии в Ложу (в том же, 1896 году, и в 1897 году). Все это спровоцировало разногласия в «Радуга», остававшейся к тому времени единственной регулярно действующей Ложей под эгидой Великой Ложи Мицраима. В 1899 году «Радуга» разделилась на две: одна Ложь под руководством Абея Хаатана, в которую вошли противники Папюса, и другая Ложь под руководством Жюля Осселена, в которой сосредоточились

братья, являвшиеся друзьями Папюса, в том числе и Ивон Ле Луп (1871—1926) более известный под псевдонимом Поль Седир.

В 1901 году Ложа «Радуга» Абея Хаатана слилась с «Древним» Египетским Уставом Мицраима, который двумя годами позже растворился в Великом Востоке Франции. И в том же, 1901 году посвящение в Египетский Устав Мицраима, в Ложе Жюля Осселена, получил Папюс.

Тогда же, в 1901 году, по патенту, выданному Джоном Яркером, Папюс устанавливает в Париже Ложу «Изначального и Подлинного Сведенборгианского Устава» под отличительным титулом «INRI» № 14 и берет в руки её молоток. В ноябре того же года, журнал «Инициация» упоминает Сведенборгианский Устав и Ложу «INRI» среди эзотерических систем, чьим печатным органом он служит, наряду с Орденом Мартинистов, и «Каббалистическим Орденом Розы†Креста».

В 1905 году, 9 марта, в Ложе «Свободная мысль», работавшей под эгидой Великого Востока Франции, Папюс произносит речь, в которой ставит вопрос: «Должно ли масонство быть спиритуалистическим?».

20 марта 1906 года Папюс получает патент на создание Великой Сведенборгианской Ложы Франции. Эта Ложа принимала в свои ряды только масонов в степени Мастера, и присваивала последовательно Три Высших Градуса, то есть работала как «Ложа Усовершенствования» в Системе Высших Степеней.

15 ноября 1906 года Папюс получает права на основание в Париже новой Ложы, под названием «Humanidad» (Человечество) № 240, в которой проводились работы в символических градусах по «Испанскому Национальному Уставу», и которым руководил из Исидоро Вийарино дель Вийар (1827—1914). Благодаря этому Папюс получил возможность посвящать в Высшие Степени Капитула Ложы «INRI» № 14 братьев, ранее получивших «символические степени» в Ложе «Humanidad». 25 октября 1907 года в этой Ложе был посвящен Рене Генон, и в ней же был возведен

Папюсом в степень Мастера 10 апреля 1908 года, незадолго до того, как его исключат из всех обществ за недостойное поведение.

В январе 1908 года в журнале «Вуаль Изиды» (фр. *Le Voile d'Isis*) объявляет о созыве в июне масонского Конвента спиритуалистических Уставов, организатором которого выступает Орден Мартинистов. Папюс, и его ближайший соратник Тедер (Шарль Детре) создали Временный организационный комитет, секретарем которого назначили мартиниста Виктора Бланшара, будущего Великого Мастера Синархического Ордена Мартинистов. Членами Комитета являлись: Медерик Бодело, д-р Биаджини, Шарль Бланшар, Боннэ, Анри-Жан Бруйу, Эдмон Дас, Жан Дежобер, Ш.Дюбург, Гектор Дервиль-сын, Луи Фужерон, Патрис Жанти (1883—1961), Этьен Гарэн, Альбер Жуне, Мерль, Альбер и Леон Ноэль, Жорж Дескорнье-Фанег, Шмид, Александр Тома и Рене Генон, который в тот же год будет изгнан из Ордена Мартинистов.

15 марта 1908 года Папюс становится в Париже гарантом дружбы между Державным Святилищем, и Великим Востоком Берлина, который должен был быть представлен на Конвенте своим Великим Мастером — Теодором Ройссом.

В июне 1908 года семнадцать масонских послушаний, признающих «Великого Архитектора Вселенной» собрались на Конвент спиритуалистических Уставов. Целью Конвента было заявлено:

Темы, обсуждавшиеся на Конвенте, приводит журнал «Хирам», впоследствии подтвержденные в другом, весьма редком издании: «Полный отчет работ Масонского спиритуалистического конгресса и конвента. Спиритуализм, Эзотерическое христианство, Магнетизм и прикладные науки, Спиритуалистическое масонство».

На Конвенте присутствовали следующие масонские организации:

«Устав Мемфиса-Мицраима» был представлен «Древним и Изначальным Уставом» в Англии и Ирландии, то есть его Державным

Святилищем, основанным в 1892 году Джоном Яркером по патенту Сеймура, в лице Тедера, который в отсутствие Джона Яркера был официальным делегатом на конгрессе от этого правящего органа.

Великий Восток и Державное Святилище Шотландского Устава Серно и Мемфиса-Мицраима Германской Империи с официальной штаб-квартирой в Берлине, но управляемые из Лондона Теодором Ройссом, были представлены на Конгрессе своим Великим Мастером.

«Изначальный и Подлинный Сведенборгианский Устав» был представлен Великой Сведенборгианской Ложей Англии, основанной Яркером в 1876 году и затем распространившейся по миру, в лице уже упомянутого Тедера. Присутствовали также и её филиалы — Берлинский и Парижский, — которые выступали под эгидой Великой Сведенборгианской Ложы Германии под руководством Ройсса, за несколько лет до этого её создавшего, и Великой Сведенборгианской Ложы Франции, основанной Папюсом в 1906 году, когда он возглавил Храм и капитул «INRI».

Арабское масонство «Сыновей Измаила», которое Джон Яркер унаследовал за несколько лет до этого от Кеннета Маккензи.

Великая Символическая Ложа Испании и Державный Иберийский Великий Национальный Совет, основанный в качестве надстройки над ней для высших градусов. Это послушание работало по Национальному Испанскому Уставу под председательством Исидоро Вийарино дель Вийар, которым и была представлена на Конвенте.

Делегация послушания Португалии Национального Испанского Устава имевшая то же происхождение, что и символическая Ложа «Humanidad» при востоке Парижа, возглавляемая Папюсом.

Верховный Всемирный Совет Со-масонства, или Международный Смешанный Масонский Орден «Право Человека» (фр. Le Droit Humain), основанный в 1893 году. Это смешанное послушание сохраняло дистанцию

по отношению к резолюциям и оценкам Конвента, где оно было представлено сестрой Гедалж.

Так же были представлены менее известные послушания и юрисдикции: Великая Ложа Островов Зелёного Мыса, Голубой Устав Аргентинской Республики, Великая Ложа Древних и Принятых Масонов Штата Огайо, Великая Ложа Святого Иоанна Древних и Принятых Вольных Каменщиков штата Массачусетс, Верховный Совет 33 градусов Мексики.

Из не масонских организаций присутствовали на Конвенте:

Орден Иллюминатов Германии Леопольда Энгеля, который также представлял Теодор Ройсс.

Орден Мартинистов, который был представлен Тедером и Папюсом.

Каббалистический Орден Розы†Креста под председательством Франсуа-Шарля Барле.

Эзотерический Орден Розы и Креста, основанный Францем Хартманном в 1897 году.

Гностическая церковь, которую Жюль Дуанель (1842—1902) официально основал в 1892 году после освящения в 1890 году. На Конвенте Дуанелева церковь была представлена Фабром дез Эссаром, исполнявшим обязанности Патриарха, но незадолго до Конвента была создана и другая Гностическая Церковь — Католическая, или Универсальная. Её основателем был Жан Брико, и она быстро завоевывала сердца и многих оккультистов, пронизывая собой все их работы и постепенно выдвинувшись на первое место среди гностических церквей. По окончании Конвента Папюс посвятил, или попросил посвятить в священнический сан церкви Дуанеля Теодора Ройсса, а тот, в свою очередь, станет впоследствии основателем другой Гностической Католической Церкви(нем. Gnostisch Katolische Kirche), чьи учение и практика будут крайне далеки от доктрин Дуанеля и Брико.

Герметическое Братство Луксора Питера Дэвидсона (1837—1915). В это братство входили также Томас Генри Бургон (1885—1894) и Луи

Максимилиан Бимштейн, он же Макс Теон (1848—1927), а его официальным представителем во Франции был Франсуа-Шарль Барле, настоящее имя которого было Альбер Фоше (1838—1921).

Братство Сокровенного Света (лат. *Fraternitas Thesauri Lucis*), основанное в 1897 году Полем Седиром, Марком Авеном и Папюсом, и представленное на Конвенте своим главой — то есть Седиром.

«Общество Розенкрейцеров в Англии» («англ. *Societas Rosicruciana in Anglia*»), которое поручило Ройссу представлять свой филиал в Германии. Следует упомянуть, что Ройсса несказанно удивило то, что Тедера и Папюса туда не приняли. Тем более что Каббалистический Орден Розы†Креста подписал, в лице своего Великого Мастера, соглашение со SRIA (с другой стороны, подписанное самим верховным Магом общества), согласно которому члены этих двух организаций получали право посещать собрания друг друга и предоставлять друг другу в распоряжение свои журналы.

Внешний Орден Золотой Зари (англ. *Golden Dawn in the Outer*), основанный в 1888 году Уинном Уэсткоттом, Сэмюэлем Лидделом МакГрегором Мазерсом и Р. Вудманом. В 1893 году Мазерс учредил в Париже храм «Ахатхор» № 7, где 21 марта 1895 года Папюс получил степень Неофита, но дальше этого он не пошёл. Именно этот храм «Ахатхор» № 7 во главе с Мазерсом и представлял Орден Золотой Зари на Конвенте.

Папюс и Древний и Изначальный Устав Мемфиса-Мицраима

На Конвенте была издана резолюция о возвращении во Францию египетских масонских Уставов. После Конвента Папюс получил все необходимые посвящения, и был назначен Великим Мастером Национального Державного Святилища Франции.

Папюс в России

Три раза Папюс бывал в Российской империи, в 1901, 1905, 1906 годах. Целью приезда были лекции по магии и оккультизму. Именно Филипп и

Папюс посвятили Императора Николая II в Мартинизм. По версиям некоторых историков, Папюс предсказал гибель царя Николая II.

Мартинизм появляется в России в 1894 году, тогда в Петербурге появился первый делегат Ордена. Однако основное развитие ордена начинается с деятельности полковника графа Муравьева-Амурского В. В. (брата министра юстиции). Будучи военным атташе во Франции, он увлекся оккультизмом и в 1895 году был принят в Орден самим Папюсом. По возвращении из Парижа он основывает в Петербурге в 1899 году первую в России мартинистскую ложу «Аполлония», подчиняющуюся Верховному совету Ордена в Париже.

К этому времени относятся и сведения об увлечении Мартинизмом Николая II. В начале 1900 года герцогиня Лейхтенбергская Анастасия Николаевна по поручению Николая II посетила во Франции учителя Папюса, члена Верховного совета Ордена Мартинистов Филиппа Антельма Низье, чтобы убедиться в его чудотворной силе. Законченного медицинского образования он не имел и целил гипнозом. 20 сентября 1901 года произошла личная встреча Николая II с мсье Филиппом в Компьене, организованная все той же герцогиней Лейхтенбергской, после чего глубокой осенью того же года по личному приглашению царя почтенный старец прибыл в Петербург. Первое посещение Филиппом Низье России было непродолжительным (около двух месяцев), и ограничилось Царским Селом. Затем Филипп консультировал царскую семью, как медицинский и оккультный советник. Ему был выдан диплом врача. Филипп умер в 1905 году. Царская семья упоминала Филиппа как «одного из двух друзей, посланных нам Богом». В этом же году Папюс провёл спиритический сеанс для Николая II и царицы, призвав дух царя Александра III.

В Санкт-Петербурге (тогда столице России) книги Папюса на русский язык переводил Трояновский А. В. Он же издавал их в журнале «Изида» —

официальном издательстве русских мартинистов, и основном популяризаторе и переводчике книг по оккультизму и астрологии в дореволюционной России.

Кандауров Л. Д. сообщает: «После отъезда Филиппа из России в Петербург вскоре прибыл гроссмейстер Ордена Мартинистов Папюс (доктор Анкосс) и его сотрудник Чинский... Папюс основал следующие Мартинистские ложи: в Петербурге „Аполлония“ (председатель сначала Г.О. Мебес, а потом Антошевский — владелец журнала „Изида“), в Москве „Св. Иоанн Равноапостольный“ (предс. Казначеев, члены фон Гейер, Рындина, П. Соколов, Хорват и др.), в Киеве в 1912 г. „Св. Владимир Равноапостольный“ (предс. многоизвестный Маркотун).»

Ложа мартинистов существовала в России до 1916 года, в конце которого Папюс погиб. Тогда было прекращено издание журнала «Изида», и в 1917 году убит Антошевский И. К.

Конец жизни

В 1913 году в Париже появляется Великая Национальная Ложа Франции (ВНЛФ), которая сразу же получает масонское признание от Объединённой Великой Ложи Англии (ОВЛА). Данная юрисдикция проводила масонские работы по Исправленному Шотландскому Уставу которому Папюс симпатизировал, ввиду того воздействия, которое на данный Устав (ИШУ) оказал Жан-Батист Виллермоз, ученик Мартинеса де Паскулиса, и сподвижник Луи Клода де Сен-Мартена в Ордене Избранных Коэнов, от которого вел свою историю Орден Мартинистов Папюса, и ввиду близости ИШУ в некоторых ритуальных, легендарных и догматических элементах с его Орденом Мартинистов.